

PIEDOT UN ATLAIST

DACE ŠŪPULE

Cilvēkam piedošana nerodas dabiski. Piedošana ir Dieva iniciatīva. Kopš pasaulē ienāca grēks, Dievs Savu mīlestību investē piedošanā. Viņš dara visu, lai atjaunotu attiecības (cilvēkam ar Dievu un cilvēkam ar citiem cilvēkiem), kuras turpina ievainot grēks. Viņš atbrīvo no saistībām, kuras grēks uzliek. Dievs parāda žēlastību, neklusējot, nenovēršoties un nepazemojot, bet dodot iespēju nākt pie Viņa, runāt ar Viņu un nožēlot gan ikdienas pāri darījumus, gan aplami dzīvoto dzīvi.

KO NOZĪMĒ PIEDOT?

Atbrīvot kādu no saistībām, atlaist parādu, parādit žēlastību, noslēdzot aizvainojuma un sāpju apli, un izvēlēties no jauna uzticēties un no jauna meklēt tuvību. Piedošana parāda Dieva raksturu, un katra reize, kad cilvēks izvēlas piedot un atlaist, ir Dieva rakstura atspoguļošana, parādīšana citiem, ka patiesi Tevī ir Dieva tēls un līdzība, ka Tu rīkojies dievbijīgi, ne savtīgi vai, kā es redzējusi vairākumu cilvēku rīkojamies.

Piedošana ir atteikšanās no iespējas ļaut ļaunajam valdīt pār savu sirdi, kurai Dievs ir uzticējis mīlestību, tajā pašai gūt spēku un parādīt attiecības ar citiem.

Dzīvot sirds, prāta brīvībā un mierā varam, tikai atsakoties no skaudības, greizsirdības, mantkārības, melu, atriebības un ļaunā turpināšanas – no tā, ka esam darījuši pāri citiem un sev, arī no dusmām un sarūgtinājuma pret Dievu.

Tikai Dieva piedošanā mēs katra varam sākt dzīvot bez vainas apziņas, jo vienīgi piedošanai ir vara atjaunot salauzto, dziedēt ievainojumus un dot drosmi, brīvību un mieru.

KĀ PIEDOD DIEVS?

Viņš piedod kā tēvs, kas gaida mājās savu pazudušo dēlu ([Lūkas ev. 15:11-32](#)) – dēlu, kurš atteicās no viņa mīlestības, mājām un kopā būšanas, izvēloties neatkarību, savu mantas daļu un neasociēšanos ar savu ģimeni. Kā Tēvs, kuram joprojām esam Viņa meitas, pat ja atsakāmies no Viņa kā Tēva. Ne tikai tad, kad dzīvojam Viņa mājās – Viņu godājot, milot un Viņam paklausot, bet arī tajās dienās, kad izvēlamies iet ceļu, kas apiet Viņa labo nodomu mūsu dzīvošanai. Arī tad, kad neesam apmierinātas ar Viņa lēmumiem, pamudinājumiem un uzdevumiem mūsu dzīvei. Arī, kad, šķiet, no Viņa saņemam pārāk maz un ne to, ko patiešām vēlamies.

Bet Tēva mīlestība nemainās, tā ir tik pilnīga un liela, ka Viņš – Visvarenais Dievs mums piedod atkal un atkal, piedod pilnīgi, vairs nepieminot nodarīto.

Mēs varam ticēt tam, ka visu nožēloto Dievs vairs mums neatgādinās, tas viss ir atlaists projām bez tālvadības iespējas pēc kāda laika atsaukt atpakaļ, lai Viņš kādā bīrdī uzrādītu un pieminētu mūsu pārkāpumus.

Kā Tu, kā Dieva mīlētā, dzīvo savu ikdienu – vai kā Tēvu mīlošā, vai līdz galam neapmierinātā un sarūgtinātā, vai mājas atstājusī meita? *Piedot septiņdesmit reiz septiņas reizes* ([Mateja ev. 18:21-22](#)), uz ko aicina Jēzus, Jauj saprast, cik neizmērojama ir Dieva piedošana, kuru esam aicinātas atspoguļot arī savā ikdienā.

PIEDOT CITIEM

Cilvēks tika radīts Ēdenes dārzam – vietai, kurā nav ne dusmu, ne skaudības, ne cita ļaunuma.

Cilvēks tika radīts mīlestībai, tāpēc šajā nepilnīgajā pasaulē tiekam tik ļoti sāpināti. Visvairāk ievaino vārdi un attieksme. Un visdzīlākās rētas atstāj tieši bērnības un jaunības pāridarījumi no tuvākajiem – mammas, tēta, vecvecākiem un draugiem.

Šīs rētas atstāj sekas mūsu raksturā, ietekmē pašvērtību un veicina atkarības. Sajūtas „nemīlēta”, „tā, kuru neizvēlas”, „apjukusi”, „izšaubīta” ir grūti piedodamas un daudzas no tām joprojām liek justies nevērtīgai, atstumtai, ievainotai un vientuļai.

Mēs pašas cenšamies dziedēt citu radītās brūces – cenšamies aizmirst un nedomāt par notikušo un to, ka joprojām sāp, cenšamies attaisnot otru rīcību pret sevi, noslēdzamies un nevienam neuzticamies, lai izslēgtu jebkādu risku tapt atkal sāpinātām.

Reizēm Sātana meli ir bijuši tie, kas Tevi turējuši aizvainojuma cietumā, jo Tu nevari piedod cilvēka pārāk ļaunās būtības un nožēlas neesamības dēļ. Tev vajadzīgs vēl vairāk laika! Tev vajag izvērtēt savas piedošanas vērtību – katram to never dot! Tev otram ir jāizdzara kas līdzīgs, lai viņš apzinās savu nepareizo rīcību – tādējādi vairs nesāpinot ne Tevi, ne citus!

Kas ir tā nepiedošana, kas Tevi attur no dzīvošanas brīvai no rūgtuma un sāpēm? Un kas ir tie konkrētie nodarījumi no cilvēkiem, kas Tev ir jāpiedod un jāatlaiž? Neatliec šo jautājumu atbildēt uz kādu „piemērotāku brīdi”, ja no sirds vēlies tikt brīva no visiem aizvainojumiem, lūdz: „Šie cilvēki un šīs situācijas mani ir sāpinājušas. Es izvēlos to piedot. Jēzu, paņem prom manas sāpes un aizvainojumus. Jēzu, dari mani brīvu!”

Izlasi Jāzepa dzīvesstāstu ([1. Mozus gr. 37:1-50:25](#))! Tas ir viens no bieži literatūrā un mākslā atveidotajiem Bībeles stāstiem. Piedošana tajā ir radikāla, tā ne tikai nepiemin ļaunu, bet pilnībā atjauno attiecības un ieved tās jaunā kvalitātē. Jāzeps varēja nepiedot, turēt

sevi rūgtumu, domāt atriebības plānus un sāpināt citus, bet viņš izvēlējās savu dzīves stāstu redzēt pilnu ar mīlestību, žēlsirdību, žēlastību un atmaksāšanu ar labu. Noteikti, ka Tev un Tavai ģimenei vai dzimtai arī ir kāds *Jāzepa stāsts* – stāsts, kur piedošana mainīja visu.

PIEDOT SEV

Nereti domājot par mūsu attiecībām ar citiem, aizmirstam par sevi – par piedošanu, kas jāsaņem pašām.

Mūs nelaiž tālāk mūsu klūdas, neuzdrīkstēšanās ko sasniegt, izturešanās, kas nenes godu Dievam un nenāk par labu cilvēkiem, joprojām atgādinot „Kā Tu tā varēji?”, „Tu neesi pietiekami laba”, „Tu jau pagātnē esi aprakusi savu nākotni”...

Neviens cits cilvēks mūsu vietā nevar izcīnīt brīvību no nepiedošanas važām, jo tikai pašas sev varam piedot vārdus, ko neesam pateikušas kādam (un ir jau bijis par vēlu to labot), šaubas par Dieva mīlestību, apziņu, ka neesam sevi tā saudzējušas un mīlējušas, kā Dievs paredzējis.

Un tikai tas, vai sev piedosim, ļaus īstenot to, ko Dievs mums dos kā aicinājumu, uzdevumu. Par piedošanu sev atgādina divu Jēzus mācekļu Šimāņa Pētera un Jūdas Iskariota dzīves stāsti.

PĒTERIS ir viens no Kristus tuvākajiem mācekļiem, kaut viņa personība ir pretrunīga, asa un rīcība – bieži vien neapdomīga. Pēteris bija aculiecinieks brīnumiem, ko Kristus darīja, un viņam pašam kā māceklim tika dota liela vara dziedināt, izdzīt sērgas un nešķistos garus (Mateja ev. 10: 1), viņš staigāja pa ūdens virsmu un bija pirmais no mācekļiem, kurš pārliecībā teica “Tu esi Kristus, dzīvā Dieva Dēls” (Mateja ev. 16: 16).

Pēterim sekōšana Kristum bija aktīva, viņš sekija pa īstam – aizstāvēja, jautāja, strīdējās, pat pacēla zobenu (Jāna ev. 18: 10). Tā bija viņa saprašana par kalpošanu. Viņš pats sev nevarēja pieļaut iespēju, ka varētu aizliegt Kristu, nepaklausīt un aizgriezties, viņš nevarēja pieļaut iespēju nesekot un atgriezties pie zvejas tikliem. Viņš pastāvēs līdz galam! Bet Pēteris aizliedz Kristu, sakot, ka nepazīst Viņu, ka nav bijis ar Viņu kopā, un ne tikai vienu reizi. Kas notiek? Pēc tam Pēteris saprot – viņš ir nespēcīgs, nozēlojams, neuzticams. Kas ir bijusi viņa trīs gadu ilgā sekōšana? Liekulība, vēlme būt uzvarētāju bariņā – kurus visi gaida, kuriem seko zīmes un brīnumi? Pēteris salūzt sava pašlepnuma un sava Kunga priekšā, gauži noskumstot par sevi, par savu aizliegšanas grēku... Pēteris apzinās, ka viņš ir NODEVĒJS! Atceroties, ka nesen pats teicis – tad, kad citi Kristu aizliegs, viņš nemūžam to neizdarīs, viņš nemūžam negrēkos pret savu Kungu (Mateja ev. 26: 33).

Vai tas vispār ir kas piedodams? Vai viņš jebkad sev spēs piedot... Bet pēc visa nodarītā, pēc tā, ka Pēteris nespēj sev piedot –

Kristus nāk pretī, trīsreiz jautājot: „Pēteri, vai tu mani mīli?” Un Pēteris, atzīstot savu vājumu, saņem Kristus spēku, absolūtu piedošanu...

Noticēt Kristus piedošanai tik, Pēteraprāt, nepiedodamā grēkā, ir svarīgais lēmums Pētera dzīvē, kas iedod brīvību. Pēteris nekad vairs nebūs tāds pats. Pēteris atzīst savu nepilnīgumu un Kristus vareno spēku! Pētera dzīve ir ieguvusi jēgu, viņa darbība nes augļus.

JŪDA ISKARIOTS ir viens no divpadsmi. Arī viņš kopā ar citiem mācekļiem piedzīvojis gan zīmes un brīnumus, gan atbildētas lūgšanas. Viņa vārds evaņģēlijos neparādās tik bieži kā Pētera vārds, bet savs uzdevums viņam ir uzticēts – pienākums glabāt mācekļu kopīgo naudu un gādāt par pārtikas un ikdiņā nepieciešamā iegādi. Tas ir problēmu sākums (Jāņa ev. 12:1-8).

Kur sākas *nodevēja Jūdas stāsts?* Brīdi, kad viņš izvēlas turpināt iesākto, sekojot mantas kārajai sirdij. Kāpēc Jūda tā rīkojās? Iespējams, ka viņš izjuta skaudību pret Kristu, kuram visi sekoja, iespējams viņš bija vīlies Kristus mācībā – vai drīzāk cilvēkos. Bet Jūda meklē sev godu, slavu un pieņemšanu, jo viņš vairs negrib būt viens no tiem divpadsmi, tas māceklis nr. 8 vai nr. 12. Jūda pieņem lēmumu nodot Kungu, nodot par naudu un nodot tā, lai viņu pamana, lai viņš kļūst par draugu, par varoni. Pēc *skūpsta nodevības* Jūda saprot nodarījumu! Viņš atnes atpakaļ par nodošanu saņemto naudu un nespēj piedot sev! Nespēj uzlūkot citus mācekļus, nespēj uzlūkot Kristu, nespēj vairs izturēt savu esību! Un Jūda kēras pie cilpas, ne Kristus!

Bet kas Jūdas stāstā ir citādāk nekā Pētera? Tā ir dzīve pēc „Es nodevu Kungu!” Pēteris aizliedza jeb nodeva Jēzu trīs reizes – trīs klūdas un pirms tam vēl dievošanās, ka viņš nekad nepieļaus tādas klūdas... BET Pēteris spēja SEV piedot, saprotot – Kristus man ir piedevis. Jūda netic piedošanai, netic tam visam, ko trīs gadus ir dzirdējis Jēzus sludināšanā un redzējis Viņa kalpošanā. Netic!!! Netic tam, ka visi grēki var tapt piedoti. Un Jūda pats sev spriež vienīgo tiesu par grēku – atņemot dzīvību pakartoties.

Kurā no šiem stāstiem dzīvo Tava pieredze?

PIEDOT DIEVAM

Neziņa, dusmas, aizvainojums, vientulība, atraidījums – sāpes, kuras izjūtam pret Dievu.

Kāpēc Viņš atļauj, ka sāp tik ilgi? Kāpēc nenāk tūlītējs atvieglojums un spēja piedot tiem, kas mani sāpinājuši? Kāpēc Viņš pieļāva to, ka man jāpiedzīvo tik sāpīgi zaudējumi (cilvēku, attiecību, statusa, amatu, mantas)? Kāpēc Viņš pieļauj, ka pārāk pieķeros cilvēkiem, kuriem nekļūstu par draugu? Kāpēc citi saņem tik daudz, bet es joprojām neesmu saņēmusi daudz no tā, ko, manuprāt, esmu pelnījusi? Kāpēc es neesmu tik talantīga, skaista, bagāta, gudra? Bet kā ar tiem jautājumiem, kurus es esmu jautājusi Dievam, vai varbūt neuzdrošinos pajautāt, bet tomēr tie ir manā prātā? Ne tie

vispārīgie, bet tie, kas sauc vārdā cilvēkus un situācijas. Tie, kas atklāti pasaka, ka šajā brīdī viss, kas man ir, tās ir kailas sāpes – sirds, miesa. Un nesapratne par to, kāpēc Dievs mani vēl vēlas šeit uz zemes. Un kā ar tām neatbildētajām lūgšanām, kas laupījušas manu dzīvi mierā?

Kas ir tie „sāpju jautājumi” Tavā dzīvesstāstā, kurus Tu turpini jautāt? Un kuri no tiem joprojām reāli sāp?

Uzdrīksties atzīt un Dievam teikt: „Man sāp!”. Nedari vairs pāri savai iekšējai sievietei – saki dzirdami, ka sāp. Un atļauj sev apzināties to, ka Dieva prāts nav mūsējais, bet paļaujies uz to, ka Viņš ir labs! Atgriezies pie pirmās mīlestības, pilnīgas uzticēšanās un atgādini sev, ka tas, ka Viņam uzticēji savu dzīvi, joprojām ir laba izvēle, ka Visvarenais savu mīlestību parāda kā Dievs, nevis kā cilvēks. Viņa mīlestība ir bez viltus, bez vēlēšanās manipulēt, bez „sliktā garastāvokļa dienām”. Un Viņš dara Tavai dvēselei tikai labu – tā ir žēlastība.

Bībelē lasām par Ījabu – vīru, kurš stipri palāvās uz Dievu, spēja neapvainoties uz Viņu savās bēdās, fiziskajās ciešanās un tajā, ko viņš nesaprot (Sātana ļaunos nodomus un Dievu, kas atļauj nākt pārbaudījumiem). Ījaba grāmata četrdesmit divās nodalās stāsta par viena cilvēka ģimeni, draugiem, zaudējumiem un ciešanām. Grāmata par apbrīnojamu uzticību Dievam un apbrīnojamu Dievu – Radītāju, Gudrības kēniņu. Stāsts par dievbijīgu vīru, kurš zaudēja gandrīz visu – mantu, savus desmit bērnus, veselību, bet ne uzticību Dievam. Kad visi ir atmetuši Ījabam, viņa ticībai un viņa Dievam ar roku, Ījabs paliek uzticams Radītājam (Ījaba gr. 19:25-27) un dzīli personiski Viņu piedzīvo tiesi ciešanu laikā (Ījaba gr. 42:2-5), kad no ZINĀT par Dievu, Ījabs nonāk pie tā, ko nozīmē IEPAZĪT Dievu. Un Dievs atjauno Ījaba agrāko veselību un labklājību, svētī Ījaba atlikušās mūža dienas vairāk nekā viņa dzīves sākumu – viņam piederēja vēl vairāk lopu, viņam dzima no jauna septiņi dēli un trīs meitas, viņš nodzīvoja vēl garu mūžu un piedzīvoja četras dzimtas paaudzes.

Tā kā iepazīstam Dievu tad, kad sāp, pat ja, šķiet, nepiedzīvojam Viņa klātbūtni un rūpes, drīzāk Viņu apsūdzam tajā, ka mums sāp, tā Viņu neiepazīsim nevienā citā dzīves periodā. Tieši sāpēs Dievs ir tik tuvu!

Ja Tavā dzīvē ir situācijas, kurās esi bezspēcīga, un ciešanas, ko Tu nesaproti, lūdz Dievu, lai Viņš dod spēku iet cauri neziņai, sāpēm, tuksnesim. Jo Visvarenais Dievs Tevi nav pametis. Viņš, mūžīgi esošais „Es Esmu, kas Es Esmu” (2. Mozus gr. 3:14) ir ar Tevi sāpēs un ciešanās! Viņš ir tur, kur neviens cilvēks nespēj palīdzēt! Viņš ir tur, kur neviens cilvēks negribētu iet Tev līdz!

JA NEPIEDODAM

Pirmkārt,

- mēs iepauzējam savu dzīvi, iesaldējam savus sapņus un ieceres, atļaujam darboties bloķētajam – nespējam domāt par izaugsmi, nespējam izbaudīt brīdi, kurā esam.
- Izjūtam atriebību un dzīvojam bailēs par to, ka visur, kur iesim, būs kāds, kas mums vēlēs ko ļaunu, ka visur ir kas aizdomīgs, visur ir konkurenti.
- Pazeminās mūsu pašvērtība.

Otrkārt,

- mēs jūtamies slikti, pieaug stresa līmenis, trauksme, nemiers, tāpēc attiecībās ar citiem esam nejaukas.
- Mūs nepamet raizes par nākotni vai tieši pretēji, parādās depresijas pazīmes – apātija, nevēlēšanās iet ārā no mājām vai darba, tikties ar cilvēkiem utt.

Treškārt,

- mēs saslimstam – cieš ne tikai mūsu iekšējā sieviete, bet arī ārējā. Tas izpaužas kā neveselīgs izskats, piemēram, sejas krāsa, kā arī novājināta imūnsistēma, paaugstināts asinsspiediens, sirdsdarbības problēmas.
- Apslāpētas dusmas un aizvainojums ietekmē daudzus iekšējos orgānus, ne velti audzēju risks palielinās tad, ja tiek apslāpētas emocijas vai cilvēks sevi ilgstoši nemīl.

NOSLĒGUMĀ

Dievs, dienu no dienas piedodot mums, rāda piemēru kā piedot citiem. Ne tikai neatgādināt citiem mums nodarīto un nepieminēt ar ļaunu tos, kuri mūs sāpinājuši, bet atlaist pavisam – tāda ir dzīve piedošanā.

Atlaist dusmas un rūgtumu pret cilvēkiem, kas sāpinājuši. Atlaist sāpes (pie kurām pat esam pieradušas, jo tās mums dod iemeslu sevi žēlot, bet diemžēl neļauj virzīties uz priekšu), kas paralizē mīlestību.

Un brīžos, kad pašas nespējam piedot un atlaist, jo ļoti sāp, lai mūsu cerība ir uzticēties, ka Dievs ar vienu Sava Gara pieskārienu var pilnībā dziedināt, paņemt projām dusmas, rūgtumu, sāpes un iedot mīlestību un mieru.